

[Lorentzen.]

de mennesker, der bliver husvilde. Man skal søge at sprede dem, således at de falder ind i et naturligt miljø, og man skal formentlig også prøve, da det nok i stort omfang vil være de økonomisk dårligst stillede, der er tale om, om man ikke kan få dem ind i den ældre boligmasse — det siger kommissionen, så jeg må måske også få lov at sige det — så at forskellen mellem den gamle og den nye husleje ikke bliver så forfærdelig stor, som hvis man ville prøve på at placere dem alle i nye lejligheder. Det er jo aldeles givet, at vil man prøve at placere dem alle i de nye lejligheder, bliver kommunerne stort set nødt til at betale differencen mellem lejen i den gamle og lejen i den nye boligmasse. Det ville være urealistisk at se på det på anden måde. Man kan diskutere, om det egentlig hører hjemme i en lov af denne beskaffenhed, om det ikke hører hjemme i sociallovgivningen. Det, man i denne henseende tænkte sig i sin tid, er man allerede ved at slå i stykker, idet man spreder en masse bestemmelser i forskellige love i stedet for at have dem ét sted.

Så vidt jeg kan se, kan det heller ikke være lovens opgave direkte at løse problemet med erstatningslejligheder. Det siger den højtærede boligminister naturligvis også: når jeg får en saneringsplan ind til godkendelse, vil jeg se, om man kan påvise andre lejligheder; men i øvrigt er det ikke lovens opgave i og for sig at fremskaffe erstatningslejligheder. Det hører hjemme i andre love, i den almindelige boligstøttelov, der jo indeholder et kapitel om statsstøtte til 500 lejligheder. Den højtærede boligminister går dernæst ud fra, at de 500 af de 2 000 lejligheder — hvis den højtærede boligminister stadig arbejder med det tal — nok kan skaffes ved privat initiativ.

Jeg har allerede talt lidt om finansieringen. Jeg ved, at det fra forskellig side har været draget i tvivl, men jeg går ud fra, at lovforslaget skal forstås således, at den kommune, der ønsker sanering — det er jo kommunen, der har initiativet — skal bære halvdelen af saneringstabet, medens staten bærer den anden halvdel. Det er det, man efter lovforslaget mener kan blive til de 8 mill. kr. Jeg forstår det også således — og jeg anser det for en meget værdifuld bestemmelse, der her er foreslået — at grund-

ejerne kan danne et saneringslav, og at de får den samme støtte, således at de ikke selv, men staten og kommunen, betaler saneringstabet.

Dernæst hilser vi med tilfredshed, at man i lovforslaget går ud fra, at der foruden total sanering også kan finde differentieret sanering sted. I øvrigt kan man vel kort sige, at det, loven omfatter, stort set kun er selve saneringstabet. Saneringstabet kan man vel definere, som kommissionen har gjort det, nemlig som værdien før saneringen plus nedrivningsudgifter og erstatning til lejerne minus værdien efter, at saneringen er gennemført. Jeg ser ganske vist i en kronik i Berlingske Tidende i dag, at man kritiserer, at der skal betales erstatning til lejerne, man burde begrænse det til erstatning til næringsdrivende, men jeg tror, det er rigtigt, at der også kan foreligge tilfælde, hvor der bør betales erstatning til andre lejere. Hvis en lejer sidder med en flerårig kontrakt, må man vel nok mene, at han har krav på en vis erstatning, hvis han bliver sat ud før tiden, selv om han ikke er næringsdrivende. Det, staten og kommunerne skal, er at skaffe en byggeplads og være med til at betale, hvad det koster at nedrive de gamle boliger, således at grunden kan gøres klar til byggeplads. Der kommer mange andre spørgsmål i denne forbindelse, men det får vi naturligvis adgang til at drøfte i et kommende udvalg.

Vi erkender, som jeg allerede har ladet skinne igennem, at der ligger gode tanker i de foreliggende lovforslag. Det offentlige må have pligt til at udrydde de fuldkommen usunde boliger, som ikke egner sig til menneskeboliger, og vi er derfor velvilligt indstillet over for de foreliggende lovforslag, men vi forbeholder os naturligvis ret til — som jeg forstod den ærede ordfører for socialdemokratiet også gjorde — under udvalgsarbejdet at drøfte de enkelte paragrafer og se på de økonomiske konsekvenser, eventuelt stille ændringsforslag hist og her. På nærværende tidspunkt er jeg ikke i stand til at sige, at det og det vil jeg have anderledes, men jeg går ud fra, at det kan jeg gøre senere. Jeg blev ganske klar over, da jeg hørte den ærede ordfører for socialdemokratiet tale, at det denne gang ikke drejer sig om et trekantdiktat, men at vi virkelig får lov til at dyrke problemerne